

ANTHOLOGIUM
EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

GRÆCE ET SVETHICE.

TOMUS PRIMUS.

QUEM,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

P. P.

MAG. AXELIUS GABRIEL SJÖSTRÖM,
Facult. Philos. Adjunctus E. O.,

ET

EDUARDUS BERGENHEIM,
Ostrob.

In Auditorio Juridico die XV Dec. MDCCCXXI.

h. a. m. consuetis.

P. 1.

ABOÆ, typis Frenckellianis.

MUSEUM
FRONTIS PICTURAE

VIRO CLARISSIMO,
PHILOSOPHIÆ CANDIDATO
SALOMONI HANELLES;

Avunculo optimo, dilectissimo

Sacrum

d. v.

nepos ex sorore observantissimus

EDUARDUS BERGENHEIM.

cælicolis, benignam haud minus quam lætam acceptionem sibi præsigniens. Quo factò ἀγαλματα — alio respectu ἀναθηματα — dicta donaria. Cum vero scribendi egregia ars, circa olympiadum fere initia, per Græciam frequentari cœpisset, nomine & accipientis & datoris, vel solo vel nonnullis additis significari placebat grati specimina cordis. Is ortus Epigrammatum, quorum tenuia quidem primordia, atqui sat splendida incrementa. Neque enim adeo erat aut sublimis aut exigua res, ut epigrammatis ornamentum non pateretur, neque poëtæ sibi, senioribus maxime seculis, laudem vindicans ullus, quin vires in hoc quoque genere periclitaretur. Quid, quod imperatorum nomina, Hadriani & Juliani in catalogo leguntur Jacobsii!

§. 2. Præter historiarum auctores, Herodotum, Thucydidem, Diodorum, Plutarchum, utilitatis causa, (nam fidem sæpe fecit auctoritas epigrammatum) parvula illa carmina scriptis intextentes suis, multi jam olim fuere, qui inscriptionum, publicis in primis monumentis, insculptarum conderent thesauros, eruditi viri. Eorum princeps Πολεμο, cognomine στηλοκοπης, proprium istis poëmatibus laborem tribuens. In ejus operibus numerantur libri: περι των κατα πολεις ἐπιγραμματων, περι της ἀκροπολεως, περι των ἀναθηματων ἐν Λα.

κεδαιμονι, περι των εν Δελφοις θησαιρων. — Parens autem græcæ anthologiæ videtur habendus Meleager Gadareus, omnia omnis generis epigrammata in unum undique congerens corpus. Floruit sub Seleucorum ultimo. In collectionis suæ, *Στεφανος* inscriptæ, ubi secundum initiales literas singula sequebantur carmina, proœmio, ad nostra tempora conservato, nominatim recenset poëtas XLVI præter recentiores bene multos, a semet adhibitos. Erat igitur opus suum satis amplum, erat præstantissimum, cujus non nisi fragmina tulere ætatem. — Philippus Thessalonicensis Meleagro usus est, circa recentiores epigrammatum artifices, exemplo. Trajano fere regnante suam contexuit coronam, non nisi XIII exhibentem diversa nomina. — Illum, brevi post tempore, duo sequuntur viri, alter Diogenianus Heracleota, cujus *Ἀνθολογιον Ἐπιγραμμάτων* penitus est deperditum & ignotum; alter Strato Sardinianus, qui *Μουσαν παιδικην* suum nominasse videtur opus. Legitur puerilis Stratonis musa in Constantini collectione, utrum integra an manca, nescimus. — Silentibus dein per plura secula doctis sororibus, neque ullum epigrammatis dicatum studium, donec Byzantium cederent eadem habitatum, ubi ingens subito accrevit versificatorum seges, ingenia partim imitatione antiquiorum nutrientium vatum, partim vero præ

sentium rerum omnium commentatione exercen-
tium. Primus eorum, sub seculi sexti finem, sui
temporis collegit epigrammata Agathias Myri-
næus s. Scholasticus, collectaque *Κυκλον* appellavit.
Ante illum nemo secundum argumenta disposue-
rat anthologiam, quam quidem in VII libros ita
descripsit, ut in primo daret dedicatoria; in se-
cundo regionum, statuarum, tabularum cet. de-
scriptiones; in tertio sepulcralia; in quarto car-
mina varios vitæ casus spectantia; in quinto sa-
tyrica; in sexto amatoria; in septimo ea, quæ
de læte vivendo commentent. Neque ejus operi
pepercit ætas. — Meleagri premens vestigia, Con-
stantinus Cephalas, obscurus ceteroquin vir,
quarto fere post Agathiam seculo, opus moliebatur
ingens, græcorum epigrammatum collectionem ab-
solutam & completam, cujus in codice palatino
s. vaticano Salmasius primus (circa annum 1606)
denuo invenit thesauros, cuique anthologiam græ-
cam proprie debet grata posteritas. Erat autem
tunc temporis omnium jam trita manibus erudito-
rum planudea collectio, sæpius typis edita, nuper-
rime (1600) opera wecheliana. Floruit Maximus
Planudes Constantinopoli, regnante Andronico
majore, ultimus eorum, qui condendæ anthologiæ
operam ante renatas literas navarint. Instar Aga-
thiæ in libros VII suum florilegium divisit, sed

alia prorsus ratione, & quidem ita, ut singuli libri, quinto & septimo exceptis, in capita secundum ordinem elementarem sint dispositi. Præterea omnia fere derivavit ex Cephalaë opere, quamquam varietati multum consuluisse pluraque transposuisse videtur. Id summa anthologiæ planudæ laus, quod ingentem epigrammatum numerum, artis in primis historiam spectantium, nobis conservavit. Perierat vero in codice illo vaticano laudatum caput.

§. 3. Multum deinde, conversis ad omnia quæcunque humanitatem maxime & formarent & ornarent, nova vi, studiis, multi iidemque solidissimi viri laborarunt in edenda, castiganda notisque necessariis illustranda græca anthologia; summo vero successu Brunckius, sub *Analectorum* titulo opus tribus voluminibus comprehensum, edendo. Attamen coronam hisce lucubrationibus imposuit, nobilemque palmam suo tulit jure Fredericus Jacobs, integri epigrammatum corporis, criticis notis, animadversionibus ceterisque muniti, editor, e cujus ad anthologiam græcam *Prolegomenis* nostra historiola derivatur. Plura cupientem illuc delegamus.

§. 4. Quod pertinet ad præsens negotium, *Anthologii Epigrammatum Græcorum* titulo, *græce*

Et svethice, edendi tantam anthologiæ jacobsonianæ partem, quantam vires permiserint & tempora, ita in eodem versandum mihi existimavi, ut & haberet juvenus, helladicas colens musas, egregiorum poëmatum faciliorem potestatem, & meas ipse jucunde exercerem vires. Quæ vero florum, per prata spargentium odores, eadem etiam epigrammatum ratio: libere progerminantes, sine ullo characterum proprietatumve respectu, mirum in modum illi delectant. Ex hocce capite neque auctores, neque tempora intuens, neque materiam, ut sors obtulerit, optima & quæ maxime niteant, dabo. Eritque id mihi carissimum, dum epigrammatis edendis immoror, tuam, L. B., benevolentiam parere, partamque sedulo tueri. Valeto!

ANTHOLOGIUM
EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

GRÆCE ET SVETHICE.

TOMUS PRIMUS.

1. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης
 Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος.
 Ὑμνοπόλους δ' ἀγγελιδὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
 Λαμπρότατον μουσῶν Φέγγος ἀνασχόμενος.

Jacobs Anth. Græca T. II p. 13 N:o 24. Animadv. Vol. I P. 2 p. 106.

2. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρήνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
 Δερκόμεθ' ἐκ βάρδρων πᾶσαν ἔρειπομένην,
 Καὶ μόθον αἰάντειον, ὑπὸ στεφάνῃ τε πόλης
 Ἐκδετον ἐξ ἵππων Ἐκτορα σύρόμενον,
 Μαιονίδεω διὰ μουσαν, ὃν οὐ μία πατρίς αἰοῖδον
 Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

Jacobs A. G. T. II p. 34 N:o 97. Animadv. Vol. II P. 1 p. 346.

3. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

α. Αἱ βίβλοι, τίνος ἐστέ; τί κεύθετε; β. θυγατέρες μὲν
 Μαιονίδου, μύθων δ' ἱστορες ἰλιακῶν.
 Ἄ μία μὲν μνηιδμὸν Ἀχιλλέος, ἔργα τε χειρὸς
 Ἐκτορέας, δεκέτους ἄθλα λέγει πολέμου.
 Ἄ δ' ἑτέρα μόχθον τὸν Ὀδυσσεός, ἀμφί τε λέκτροις
 Χηρείοις ἀγαθὰς δάκρυα Πηνελόπας.
 α. Ἰλατε σὺν Μούσαισι μεθ' ὑμετέρας γὰρ αἰοῖδαις
 Εἶπεν ἔχειν Ἐλικῶν ἑνδεκα Πιερίδας.

Jacobs A. G. T. II p. 65 N:o 192. Animadv. Vol. II P. 2 p. 45.

-
1. Leonidas Tarent. in Meleagri corona locum habebat. Pyrrhi, Epiri regis, tempore vixit. v. 3. ὑμνοπολος, in pangendis carminibus versatus; sic ὄνειροπολος, οἰωνοπολος (πολεω, πολεωω, πολος.)
 2. Alphæus Mityl. Augusti, ut videtur, κνο.
 3. Antiphilus Byzant. locum habebat in corona

1. LEONIDAS från TARENTUM.

Månens heliga rund förmörkas, och stjernorna slockna,
 När den eldiga soln hvälfver på himlen sitt hjul;
 Skalderne så fördunklades ock hoptals af Homeros,
 Sedan engång han höjt sångernas klaraste ljus.

Tempe von F. J. (Fr. Jacobs) I B. p. 6 N:o 5.

2. ALPHEIOS från MITYLENE.

Än vi höre Andromaches gråt, än skåde vi Troia
 Från grundvalarna ned störtadt af Danaers här,
 Än den ajantiske fejd, än Hektor af hästarne släpad,
 Nedanför stadens mur, bunden vid segrarens vagn,
 Än - i Maionides' sång; ett fäderneland ej bekransar
 Honom; söder och nord ära den herrlige skald.

Tempe I B. p. 9 N:o 8.

3. ANTIPHILOS från BYZANTIUM.

a. Hvem har diktat er, sånger? hvad gömmen I? b.
 döttrar vi äro

Till Maionides, oss Iliens häfder förtrotts.

Ädle Achilleus' harm, och hektoriska handens bedrifter
 Uti de Troers fejd täljer den ena af oss,
 Hjelten Odysseus' qual omtalar den andra, och goda
 Penelopeias gråt uppå sin ensliga bädd.

a. Hell er, i musers krets! ty med er Pieridernas antal
 Räknas af Helikon nu ända till elfva förökt!

Tempe I B. p. 11 N:o 10.

Philippi, cujus quoque æqualis. v. 5. "τινες εστε. Sic
 vat. cod., at planud. lectio præstat & reponenda
 est, τινος εστε." Br. v. 9. "Αἰών ferri fortsse
 potest; melius tamen scripseris ἔλικων. Tale
 quid certe, ut ἔλικων, οὐραϊος, ὀλυμπος, exspe-
 ctabatur." J.

4. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὀγρευτῆς, Ἐπίκουδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγῶν
 Διφᾶ, καὶ πάσης ἰχνία δορκαλίδος,
 Στίβη καὶ νιφετῶ κεχρημένους. ἦν δὲ τις εἶπη,
 Ἴη, τόδε βέβληται θηρίον οὐκ ἔλαβεν.
 Χούμος ἔρως τοιόσδε τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
 Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενα παρπέταται.

Jacobs A. G. T. II p. 482 N:o 102. *Animadv.* Vol. I P. 2 p. 263.

5. (ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.)

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαρμαίρεται Ἡλιοδώρας
 Αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

Jacobs A. G. T. I p. 123 N:o 143. *Animadv.* Vol. I P. 1 p. 116.

6. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Οὐκέτι θελγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
 Ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας
 Οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
 Οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεῦσαν ἄλαι.
 Ὀλλεο γάρ σε δὲ πολλὰ καταδύραντο θυγατρὸς
 Μνημοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
 Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἰάσιν, ἀνὶκ' ἀλαλκεῖν
 Τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

Jacobs A. G. T. I p. 308 N:o 8. *Animadv.* Vol. II P. 1 p. 61.

4. Callimachus, poeta celeberrimus, qui sub Ptolemæo Philadelpho vixit. v. 3. χρᾶσθαι, h. l. significat versari in re quadam, εἶναι. v. 6. οἶδε, periphrasi inservit. 5. Meleagro, de quo in præfamine dictum, tribuit Planud. 6. Antipater Sidon., Meleagri ætate, cujus coronæ in-

4. KALLIMACHOS.

Jägaren, o Epikydes, på bergen hvar endaste hare
 Söker att finna, och spår efter hvar enda gazell,
 Frost ej skyr han, ej snö. Men skulle till honom
 man säga:

Här är ett villbråd, tag! Icke han tog' det emot.
 Så med min kärlek är; det flyende följer han rastlöst,
 Hvad som är lätt att få ilar han ofta förbi.

Tempe I B. p. 321 N:o 39.

5. (MELEAGER.)

Heliodoras krans, kring tinningen bunden, förvissnar,
 Sjelf åt kransen en krans strålar hon evigt likväl.

Tempe I B. p. 333 N:o 53.

6. ANTIPATER från SIDON.

Icke, o Orpheus, mer dig följa de tjusade ekar,
 Bergen ej mera, och ej skaror af skogarnes djur,
 Mer ej kufva du kan vildt stormande vädren och
 haglet,

Ej snöskurarna mer, icke det brusande haf.
 Ty du är död. Vid din grift högt greto Mnemo-
 synas döttrar,

Mest bland alla likväl modren Kalliöpa gret.
 Hvarför sucke då vi vid sönernas graf, om åt gudar
 Makt ej untes, ifrån Hades att rädda sin släkt!

Tempe I B. p. 4 N:o 2.

---

textus. "Solitus est versus hexametros aliosque
 variis modis atque numeris fundere ex tempore."
Cicero de Orat. III, 50. — v, 2. *αὐτονομος*, se-
 cundum proprias leges degens, liber, sicut greges
 silvarum (*ύλονομος*, alibi.); "der Thiere Ge-
 schlecht" Tempe.

7. ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Ἄρθεῖς ἐξ αὐρης λεπτῆς ἐποταῖτο δι' αἰθέρας
 Χαιρήμων, ἀχύρου πολλόν ελαφρότερος.
 Καὶ τάχ' ἂν ἐρροίζητο δι' αἰθέρος, εἰ μὴ ἀράχνη
 Τους πόδας ἐμπλεχθεῖς ὑπτίως ἐκρέματο.
 Αὐτοῦ δὴ νύκτας τε καὶ ἡμέρας πέντε κρεμασθεῖς,
 Ἐκταῖος κατέβη νήματι τῆς ἀράχνης.

Jacobs A. G. T. II p. 351 N:o 106. Animadv. Vol. II P. 2 p. 479.

8. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι
 Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὄρων τὸ τέλος;

Jacobs A. G. T. II p. 298 N:o 58. Animadv. Vol. II P. 3 p. 248.

9. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Εἰς ἄγαλμα τοῦ Καιροῦ.

- α. Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; β. Σικυώνιος. α. οὐνομα
 δὴ τίς;
 β. Λύσιππος. α. σὺ δέ, τίς; β. Καιρὸς ὁ παν-
 δαμάτωρ.
 α. Τίποτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; β. αἰὲ τροχάω. α.
 τί δὲ ταρσοῦς
 Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; β. ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
 α. Χεῖρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ζυρόν; β. ἀνδράσι δεῖγμα,
 Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.

7. Lucillus l. Lucillius sub Nerone videtur floruisse; sunt omnia fere ejus epigg. ex genere scoptico, bene multa hyperbolica. v. 3. ῥοιζος (e. g. ἀκοντων, νηος) strepitus cum celeritate conjunctus, hinc ῥοιζειν, ῥοιζισθαι. 8. Palladas in cod. vat. dicitur Alexandrinus, Μετεωρου cognomine

7. LUKILLOS.

Mera lätt än ett agn, Chairemon i rymderna kringflög,
Lyftad utaf en flägt ända till ætherns region.
Och med en hastande fart snart hade han laggt den
till rygga,

Om i en spindelväf föttren ej trasslat sig in.

Der han hängande blef fem nätter och dar; på den sjette
Utför en spindeltråd steg han till jorden igen.

Tempe II B. p. 7 N:o 7.

8. PALLADAS.

Naken till jorden jag kom, hän naken från jorden
jag bortgår;

Vanskligt är slutet af allt, hvarföre äflas jag då?

Tempe II B. p. 107 N:o 6.

9. POSEIDIPPOS

Öfver Tidens bildstod.

a. Hvem, hvarifrån konstnärn? b. från Sikyon. a.
Hvilket hans namn då?

b. Namnet Lysippos. a. Och du? b. Tiden,
som segrar på allt.

a. Hvarföre står du på tå? b. städs löper jag. a.
Hvarför vid föttren

Vingarnes par ändock? b. snabb jag som vin-
darna är.

a. Hvarföre bär du i handen en knif? b. för att
menskorna lära,

Att ej stålet engång skarpare biter än jag.

---

ornatus. Vixit forte Adriano imperante. 9. Posi-
dippus floruit circa Ol. CXXVIII. Ejus epigg.
in corona Meleagri. Nobilissima autem erat Ly-
sippi statua, cujus sæpius apud antiquiores men-
tio. v. 5. Ζυγρον; proverbialis locutio ἐπι Ζυγρον

- α. Ἡ δὲ κόμη, τί κατ' ὄψιν; β. ὑπαντιάζσαντι λαβέσθαι,
 Νῆ Δία. α. τάξοτιθεν δ' ἐς τί Φαλακρά πελες;
 β. Τὸν γὰρ ἀπαξ πτηνοῖσι παραδρέξαντά με ποσσίν,
 Οὐτίς ἔθ' ἰμείρων δράζεται ἐξόπιθεν.
 α. Τούνεχ' ὁ τεχνίτης σε διέπλασεν; α. εἵνεκεν ὕμεων,
 Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Jacobs A. G. T. II p. 709. N:o 275. Animadv. Vol. II P. 1 p. 145.

10. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Νῦν μοι χαῖρε λέγεις, ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπήλθεν
 Κεῖνο, τὸ τῆς λύγδου, βάσκανε, λειότερον.
 Νῦν μοι προσπαίζεις, ὅτε τὰς τρίχας ἠφάνικάς σου,
 Τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαροῖς ἀνέχεσι πλαζομένας.
 Μηκέτι μοι, μετέωρε, προσέρχεο, μηδὲ συνάντα.
 Ἐντὶ βόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

Jacobs A. G. T. I p. 91. N:o 28. Animadv. Vol. II P. 3 p. 181.

11. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦοῦς ἀγγελε χαῖρε φασσφόρε, καὶ ταχύς ἔλθοις
 Ἐσπερος, ἦν ἀπάγεις, λάθριος αὐθις ἄγων.

Jacobs A. G. T. II p. 485. N:o 114. Animadv. Vol. I P. 1 p. 89.

ἀκμῆς ἐστήκεναι sculptorem commovisse videtur;
 ut deum novacula instrueret. 10. Ruphinus
 De ætate nil constat. v. 2. λειότερον, de puero agi
 ex hoc præsertim vocabulo, ut ex iis, quæ proximo
 disticho de coma abrasâ dicuntur, probabile fit.

a. Hvarföre har du då framtill här? *b.* hvar mötande gripe

Fast deruti! *a.* Hvarför är du så skallig bakom?

b. Den jag med vingade föttren engång bakefter har lemnat,

Gjorde han aldrig det, hinner ej mera mig upp.

a. Hvarför har konstnärn format din bild? *b.* för er han, o fremling,

Ställde mig här vid dörrn, alla till varning och råd,

Tempe I B. p. 173 N:o 61.

10. RUPHINOS.

Nu mig hälsar du, nu, då de kinder förvissnat, som fordom

Täflat med marmorn sjelf, fräcke, i finhet och glans.

Nu du skalkas emot mig och ler, då de lockar du afklippt,

Hvilka i ringlande skick höljde din ståtliga hals.

Spring, du stolte, ej mer i min famn, ej mer till mitt möte,

Ty för en ros jag ej vill taga ett törne emot!

Tempe I B. p. 309 N:o 27.

11. MELEAGER.

Hell dig, morgonens tindrande bud! den flicka, du röfvat,

Må du som hesperos snart gifva mig hemligt igen.

Tempe I B. p. 336 N:o 57.

Lesos de pueris proprium, quorum genas nondum barba obumbrat. J. v. 3. Ἀφαιρίζω abscindere h. l.; ephebi enim comam, quam pueri nutriverant, tondere solebant. 11. cfr N:o 5; elegantissimum hocce distichon reddi fere non potest.

12. ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Τὰς τρίχας, ὧ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
 Ἄς συ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

Jacobs A. G. T. II p. 341 N:o 68. *Animadv.* Vol. II P. 2 p. 461.

13. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψευδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
 Ἔβλεπεν, οὐκ ἂν ἔλωσ ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

Jacobs A. G. T. II p. 394 N:o 266. *Animadv.* Vol. II P. 2 p. 461.

14. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Πῖν' Ἀσκληπιάδη τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;
 Οὐ σὲ μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐλήσατο,

Οὐδ' ἐπὶ σοὶ μούνω κατεθῆκατο τόξα καὶ ἰοὺς
 Πίκρὸς Ἔρωσ. τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι;

Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος αἴωσ'

Ἡ πάλι κοιμιστᾶν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

Πίνωμεν οὖν γαλερῶσ. μετὰ τοι χρόνον οὐκέτι πουλύν,
 Σχέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαύσομεθα.

Jacobs A. G. T. II p. 463 N:o 30. *Animadv.* Vol. I P. 2 p. 27.

15 ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Νυκτερινή, δίκερως, Φιλοπᾶνυχε, Φᾶινε, Σελήνη,

Φᾶινε, δι' εὐτρήτων βαλλομένη θυρίδων

Αὐγαζε χρυσῆν Καλλίστιον ἐς τὰ φιλεύντων

Ἔργα κατοπτεύειν οὐ φθόνοσ ἀθανάτη.

12. & 13 cfr N:o 7. 14. Asclepiades ignotus
 duo hoc nomine, samius alter, alter adramytenus
 v. 2. οὐ σε μόνον; vulgaris consolandi formula
 non tibi hoc soli, ut Cicero ait. v. 4. curvius